

SLEPA KRV

ROBERT VILSON

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

Laguna

Naslov originala

Robert Wilson

THE IGNORANCE OF BLOOD

Copyright © Robert Wilson, 2009

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džejn

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Ovo je poslednja od četiri knjige o Havijeru Falkonu iz Sevilje i želim da iskoristim priliku i zahvalim Seviljanima što su bili tako puni razumevanja dok su čitali o tolikim izmišljenim sakaćenjima na ulicama njihovog lepog i isto toliko spokojnog grada.

Moji prijatelji u Sevilji, Mark Loson i Hose Manuel Blanco, bili su mi, kao i uvek, dragocen izvor informacija, izvanredna podrška i briljantni domaćini. Sada su razrešeni dužnosti da budu ono prvo, ali se nadam ne i ono treće. Što se tiče onog u sredini, piscima je uvek potrebna podrška.

Hvala Niku Riketsu što mi je dao dobar posao koji mi je bio veoma potreban dok sam se probijao kao pisac, kao i na save-tima u delu ove priče koji se tiče pomorstva.

Zahvaljujem briljantnom gospodinu Raviju Palaviju i njegovom asistentu doktoru Hasanu Katašu, čija je hirurška veština omogućila da Robert Vilson ostane među živima. Takođe hvala i mome prijatelju i kolegi Polu Džonstonu, piscu kriminalističkih romana, za njegovu veliku podršku.

I konačno, čini mi se smešnim da Džejn kažem „hvala ti“, jer je moja zahvalnost sada već toliko duga, široka i duboka da mi te dve male reči izgledaju tričave. Ona je bila tvrđava snage u trenucima kad mi je to bilo potrebno, stub mudrosti kad bi mi um posrnuo i svetionik nade u budućnost. Šta više može tražiti jedan pisac? Mogu samo reći kako bih želeo da i ona piše knjige.

Ljubav je glavni ključ što otvara
dveri sreće, mržnje,
ljubomore i, najlakše od
svih, dveri straha.

Oliver Vendel Holms

Sevilja, četvrtak 14. septembar 2006, 19.30

Ledena votka kliznu niz grlo Vasilija Lukjanova dok je saobraćaj tutnjao pored petlje na novom autoputu od Alhesirasa do Herez de la Frontere. Vručina je već otpočela i graške znoja su mu izbijale u tamnoj kosi dok je stajao kraj otvorenog prtljažnika sportskog rejndž rovera. Čekao je da se smrkne, nije hteo da poslednji deo puta do Sevilje pređe po danu. Pio je, pušio, jeo i sećao se svoje poslednje noći s Ritom, kako ga je zadovoljila obesno nestašno, ćutke ali sjajno, oralno. Bože, baš zna kako da mu ugodi. Osećao se loše što je ostavlja za sobom. Uvežbao ju je do savršenstva.

Osetio je jače otkucaje srca u vratu kad je pogledao naniže, u tvrdi, četvrtasti samsonajt kofer, gurnut uz otvoreni putni frižider s ohlađenim šampanjcem i bocama votke smeštenim u kockice leda. Otkinuo je još jedan komadić svog *bokadilja** uživajući u kidanju šunke zubima, pa ponovo potegao ledenu votku. Prisetio se još jedne pohotne scene prošle noći s Ritom. Njen struk kao u violončela, koža boje prženog šećera, meka kao karamela pod njegovim gnječecim prstima. Parčence hleba iznenada ode kud ne treba i on se zagrcnu. Šištao je i oči mu umalo ne ispadoše. Gušio se i konačno se iskašljao. Grudvicu sažvakanog hleba i šunke naglo je izbacio na krov rejndž rovera. Mirno, pomislio je. Nećeš valjda sad da se udaviš. Da umreš

* Šp.: *bocadillo*, sendvič. (Prim. prev.)

na okretnici dok mimo tebe tandrču kamioni, a budućnost je pred tobom.

Pepe Navahas je upravo bio završio utovar čeličnih šipki, dvadeset vreća cementa i drvenih fosni za pravljenje potpornih betonskih stubova, koje je ugurao među vodoinstalatersku opremu, sanitarije, podne i zidne pločice. Izgradiće proširenje kćerki i zetu, koji su upravo dobili blizance pa im treba više prostora u njihovoj kućici u Sanlukar de Baramedi. Nemaju ni novca. I tako Pepe nalazi i kupuje materijal po jeftinoj ceni i radi za njih vikendom, jer od zeta nema vajde.

Pepe je pretovareni kamion parkirao pred restoranom *Dos ermanas*^{*}, nekoliko kilometara pre početka autoputa što vodi do Herez de la Frontere. Popio je dva-tri piva s momcima sa građevinskog stovarišta. A sad će večerati i sačekati sumrak. Ubeđivao je sebe da *Gvardija sivil*^{**} ne primećuje ništa u doba između sumraka i noći, i da zaustavlja vozila samo kasnije, kad je verovatnije da su vozači pijani.

Vasilij uključi mobilni telefon prvi put toga dana tek posle jedanaest uveče. Odupirao se iskušenju sve dok nije prošao naplatnu rampu na poslednjem delu autoputa do Sevilje, jer je znao šta će uslediti. Odavno nije sâm proveo čitav dan i goreo je od želje za pričom. Prošlo je svega nekoliko sekundi i već ga je neko zvao. Kao što je i očekivao, bio je to Aleksej, njegov stari brat po oružju.

„Jesi li sam, Vasja?“, upita Aleksej.

„Da“, odgovori Vasilij, zadebljelih usana, i usporeno zbog votke.

^{*} Šp.: *Dos hermanas*, dve sestre. (Prim. prev.)

^{**} Šp.: *Guardia Civil*, služba organa javnog reda i mira, uniformisana policija – saobraćajna, žandarmerija, itd. (Prim. prev.)

„Ne želim da se uznemiriš“, reče Aleksej, „I da pogrešiš u vožnji.“

„A ti zoveš da me uznemiravaš?“, upita Vasilij.

„Slušaj ovo“, reče Aleksej. „Leonid se vraća iz Moskve.“
Tišina.

„Jesi li čuo, Vasja? Nisam valjda prekinuo? Leonid Revnik je u Marbelji.“

„Nije trebalo da se vrati sve do sledeće nedelje.“

„Rano se vratio.“

Vasilij sasvim malo otvori prozor i onjuši vrući noćni vazduh. Bilo je mračno kao u rogu, ravna polja s obe strane. Samo poziciona svetla u daljini. Ništa iz suprotnog smera.

„I šta je Leonid rekao?“, upita.

„Hteo je da zna gde si. Kazao sam mu da si sigurno u klubu, ali oni su baš odande i došli“, reče Aleksej. „Zatekli su tvoju kancelariju zaključanu, a Kostju na podu, onesvećenog.“

„A jesi li ti trenutno sam, Aljoša?“, upita Vasilij sumnjičavo.

„Leonid već zna da si prešao kod Jurija Donstova.“

„Šta je onda ovo? Upozorenje?“

„Samo proveravam da Leonid nije lagao“, reče Aleksej.
Tišina.

„Nedostaje nešto iz tvoje kancelarije“, reče Aleksej. „I to mi je rekao.“

Vasilij zatvori prozor. I uzdahnu.

„Žao mi je, Aljoša.“

„Rita je zbog tebe dobila strašne batine. Nisam je video, ali s Leonidom je ona životinja – znaš, onaj s kojim neće čak ni Moldavke.“

Vasilij pet puta udari po volanu. Sirena odjeknu u noći.

„Miran, Vasja.“

„Žao mi je, Aljoša“, reče Vasilij. „Jebiga, žao mi je. Šta još da ti kažem?“

„Pa, i to je nešto.“

„Nije trebalo ovako da se desi. Nije trebalo da se Leonid vrati do sledeće nedelje. Razgovaraću s Jurijem, dobiću dozvolu da i tebe uvedem. Trebalo je da i ti budeš u svemu. Znaš to dobro. Samo sam morao da...”

„U tome i jeste stvar, Vasja: *Nisam* znao.“

„Nisam mogao da ti kažem. Preblizu si, Aljoša“, odvrati Vasilij. „Jurij mi je ponudio nešto što Leonid ne bi ni za milion godina.“

„Ali *bez mene*. Nisi želeo da ti *ja* štitim leđa i... sad više nema veze...“, reče Aleksej i glas mu se počeo gubiti. „Šta je to, Vasja?“

„Ništa.“

„Čuo sam. Plačeš.“

Tišina.

„Pa barem to, jebiga“, kaza Aleksej. „Jebiga, barem si tužan, Vasja.“

Pepe je bio na putu, stići će malo kasnije nego što je planirao, s malo više pića u sebi nego što je nameravao, i sve to zbog fudbala. Fudbalski klub *Sevilja* je pobedio na kupu UEFA u Atini. Uхватила ga je gužva slavlja po ulicama, pa je večerao i pio rakije i vina. Sad mu je muzika u kolima treštala i pevao je uz svog omiljenog pevača flamenka, El Kamarona de la Islu. Kakav glas. Tera mu suze na oči.

Možda je vozio malo prebrzo, ali saobraćaj nije bio gust a trake autoputa su izgledale široke i dobro osvetljene, kao aerodromska pista. Muzika je nadjačavala zveket čeličnih šipki. Bio je srećan, sve je poskakivao na elastičnom sedištu, radovao se što će videti ćerku i bebe. Obrazi su mu bili vlažni od osećanja.

I upravo u tom trenutku, na samom vrhuncu sreće, guma pod njim je pukla. Prasak je bio dovoljno glasan da prodre u kabinu. Prigušen tutanj, nalik udaljenoj teškoj artiljeriji, a zatim pucanje, cepanje gume i lupanje komada oko felne.

Želudac mu potonu zajedno s kabinom dok se naginjala ulevo. U predahu muzike, začuo je kako parčići gume lupaju po karoseriji kamiona, a metal struže po asfaltu. Farovi kamiona, koji su do tada postojano bili u svojoj traci, zaokrenuše preko oznaka na putu i, mada se sve usporilo tako da nijedan detalj nije umakao njegovim razrogačenim očima, instinkt mu je iz dubine bića govorio da je vozio opasno brzo, u kabini iza koje je veoma težak teret.

Strah mu preseče utrobu, ali alkohol u venama dozvoli mu samo toliko prisebnosti da zgrabi volan, koji je sad imao sopstvenu snagu. El Kameron je ponovo zapevao neposredno pre nego što je Pepeov kamion udario o središnju barijeru. Tek kad se vozilo tako naglo zaustavilo, shvatio je kakva ga snažna sila inercije nosi, te je kao katapultom izbačen kroz vetrobransko staklo na topli noćni vazduh. Buka koja je nadjačala patnički El Kameronov glas bila je poslednje što je njegov smućeni um uspeo da prepozna. Čelične šipke, sad slobodne, letele su kao kiša izbačenih kopanja u mrak, prema nailazećim svetlima.

A Vasilij je plakao zato što je u tome času doživljavao onu čudesnu lakoću s kojom se ljudski život može sabiti u celovito emocionalno iskustvo. Za šest godina službe u Avganistanu, Aleksej mu je sedam puta čuvao leđa i spasao život. A sada, pošto je preživeo toliko godina borbe protiv Paštuna, Alekseja će neko od njegovih ljudi upucati u potiljak u šumi na Kosta del Solu, iz samo jednog razloga – zato što je jebeni najbolji prijatelj Vasilija Lukjanova.

„Reci Leonidu...“, započeo je pa zastao jer je osetio da je nešto sevnulo ka njemu, neku čudnu pometnju u vazduhu. „Jebote, šta...?“

Čelične šipke, kojima su zadnji krajevi podrhtavali kao od iščekivanja, ušle su u snop svetla, kao da im ono privlači vrhove.

Udarile su eksplozivnom snagom.
 Gume su se razmazale po mračnom putu, naišle na nevidljivi prepreku i rejdž rover uroni u mračni ambis njiva pokraj drumu. Zavladała je kratkotrajna tišina.
 „Vasja?“

1

Falkonova kuća, Kalje Bajlen, Sevilja – petak, 15. septembar 2006, 03.00

Telefon se tresao u vrućem dahu surove noći.

„Diga*“, reče Falkon, koji je sedeo u krevetu s jednom od stotina fascikli o bombaškom napadu u Sevilji šestog juna na kolenima.

„Budan si, Havijere“, reče njegov šef, *komisario*** Elvira.

„Dajem sve od sebe da mislim ovako rano ujutru“, odgovori Falkon.

„Mislio sam da ljudi naših godina uglavnom brinu o dugovima i smrti.“

„Dugova nemam... bar ne novčanih.“

„Neko me je upravo probudio da razgovaramo o smrti... o jednoj smrti“, reče Elvira.

„A zašto je zvao radije vas nego mene?“

„Sinoć, negde pre jedanaest i trideset pet – u to vreme je prijavljena – desila se saobraćajna nesreća na trideset osmom kilometru severne trake autoputa od Hereza do Sevilje. Zapravo na obe strane puta, ali su ljudi izginuli na traci kojom se saobraćaj kreće ka severu. Čuo sam da je gadno, treba da odeš tamo.“

„Nešto s čim *Gvardija sivil* ne može da izađe na kraj?“ , reče Falkon pogledom okrznuvši sat. „Dosta im je trebalo.“

* Šp.: Recite, molim. Uobičajeni način javljanja na telefon. (Prim. prev.)

** Šp.: *comisario*, načelnik policije, komesar. (Prim. prev.)

„Komplikovano je. Najpre su mislili da je posredi samo jedno vozilo, kamion koji se slupao o središnju barijeru i prosuo teret. Tek su kasnije shvatili da je stradalo još jedno, iza borovog drveća, dole kod bankine na drugoj strani autoputa.“

„To još nije razlog da upliću Odeljenje za ubistva.“

„Vozač trake što vodi na sever identifikovan je kao Vasilij Lukjanov, ruski državljanin. Kad su se konačno setili da pogledaju u prtljažnik kola, otkrili su kofer koji se otvorio i iz kojeg se prosulo mnogo novca... Mislim prokleta mnogo novca. Koliko sam shvatio, u pitanju su milioni evra, Havijere. Zato želim sveobuhvatno forenzičko ispitivanje i, mada je očigledno reč o saobraćajnoj nesreći, želim da to ispitaš kao da je ubistvo. Može biti u vezi s drugim istragama širom zemlje. A što je još važnije, želim da se taj novac pomno prebroji i zaključa u sef. Poslaću kombi Državne bezbednosti čim uspem nekog da probudim.“

„Pretpostavljam da je reč o članu neke grupe ruske mafije“, reče Falkon.

„Jeste. Već sam razgovarao sa Obaveštajnim centrom za borbu protiv organizovanog kriminala. Potvrdili su. Uže polje delatnosti – prostitucija. Oblast delovanja – Kosta del Sol. Stupio sam u vezu s višim inspektorom Kasadom – sećaš ga se? Onaj momak iz GREKO-a, Odeljenja za borbu protiv organizovanog kriminala u Kosta del Solu.“

„Onog što nam je prošlog jula održao prezentaciju o osnivanju Odeljenja za borbu protiv organizovanog kriminala u Sevilji, kako bismo pratili aktivnosti mafije ovde?“, reče Falkon.

„Pa od toga ništa nije bilo.“

„Odloženo je.“

„Zašto se on time ne pozabavi?“

„Zato je i odloženo, on je u Marbelji i tamo dole vodi dva-desetak istraga“, odgovori Elvira. „Bilo kako bilo, još nije počeo da se bavi situacijom u Sevilji.“

„On zna više od nas, a ima i obaveštenja o aktivnostima Lukjanova na Kosta del Solu.“

„Tačno tako. Zato nam i šalje jednog svog čoveka, Visentea Kortesa, koji će sa sobom povesti i nekog iz Obaveštajnog centra za borbu protiv organizovanog kriminala.“

„Pa, pošto sam budan, mogu i ja poći“, reče Falkon i spusti slušalicu.

Brijanje je bilo uobičajeni jutarnji teret, suočavanje sa svojim licem. Ista stara priča s nekoliko novih bora. Nove sumnje i bojazni koje urezuje njegov duh. Svi su mu rekli kako se od njega ne očekuje konačno rešenje bombaškog napada u Sevilji. I sam je to znao. Stalno je gledao druge više inspektore koji obavljaju svoj ružni posao u svetu nasilja i ostavljaju ga u kancelariji. Ali s njim nije tako, ne ovoga puta. Prešao je rukom preko svoje kratko podšišane kose. Događaji koji su mu u poslednjih pet godina menjali život, kosu prošaranu sedim vlasima pretvorili su u prosedu, čeličnosivu, a on je nije bojio, za razliku od ostalih viših inspektora. Na svetlosti i od letos preplanulom tenu, smeđe oči su mu imale boju čilibara. Pravio je grimase dok je brijač ostavljao brazde u peni.

Obučen u marinskoplavu polo majicu i žućkastosmeđe pamučne pantalone, izašao je iz spavaće sobe, oslonio se rukama na ogradu duž galerije i nagnuo se preko. Zvezde se nisu videle. Zatim je pogledao dole, u središnji patio glomazne kuće iz osamnaestog veka koju je nasledio od svog osramoćenog oca, umetnika, Fransiska Falkona. Stubovi i lukovi su se grubo ocrtavali na usamljenoj žutoj svetlosti koja je obasjavala bronзаног dečaka što na vrhovima prstiju prelazi preko fontane, i osvetljavala udaljene kutke iza stubova i kolonade, gde se još krila jedna uvenula, potpuno suva biljka. Po stoti put je pomislio kako je mora izbaciti. Još pre više meseci zamolio je svoju kućnu pomoćnicu Enkarnasion da to uradi, ali ona je gajila neku čudnu privrženost prema figuricama Device, krstovima i toj jadnoj biljci.

Tost s maslinovim uljem. Kratka, jaka kafa. Dok je ulazio u kola, kofein mu je izoštrio čula. Vozio je kroz zagušljiv, nemiran grad, koji je izgledao kao da još dašće od dnevne tutnjave, s asfaltom ulegnutim kao gusto testo, šljunkom nagomilanim na pločnicima, razrovanim ulicama s brazdama što otkrivaju vitalne unutrašnje radove, s građevinskom mašinerijom postavljenom i spremnom da udari. Činilo se da je svaka ulica ograđena stubovima i trakama, spremna za kraljevstvo koje će nastupiti. Vazduh je bio pun rimske prašine s podzemnih ruševina. Kako iko može stanovati u metežu rekonstrukcije? Ali, naravno, sve ima svoju svrhu. Ovo nema nikakve veze s bombaškim napadom od pre nekoliko meseci, već sa izborima za gradonačelnika, koji će se održati početkom 2007. Tako da se i stanovništvo mora pomučiti za dobrobit gradskih vlasti.

Brzo je izašao iz grada ovako rano ujutru, još po mraku, četiri sata pre svanuća. Za nekoliko minuta prešao je reku i dospeo na kružni put, pa ubrzao autoputem ka Herez de la Fronteri, mestu udaljenom oko četvrt sata. Nije prošlo mnogo pre no što je ugledao svetla: hirurgsko halogeno, neprijatno plavo, uznemirujuće crveno, sporo, obrtno, mučno žuto. Zaustavio je kola pored bankine, iza velikog kamiona šlep-službe. Osvetljene fluorescentne jakne su, kao bez tela, lebdele u pomrčini. Gотовo da nije ni bilo saobraćaja. Prešao je autoput i zakoračio u buku agregata kojim su napajana svetla što surovo osvetljavaju mesto nesreće. Tu su bila tri belo-zelena nisana *Gvardije sivil*, dva motocikla, crvena vatrogasna kola, zelena ambulantna kola, još jedan, manji šleper, halogeni reflektori na postoljima, svud okolo žica, kiša srce od razbijenog vetrobrana kamiona, poput dijamantata rasuta po bankini.

Vatrogasci su spremili alat za sečenje, ali su čekali da se pojave nadležni iz organa pravosuđa. Kad je Falkon stigao, na drugoj strani se zaustavilo još nekoliko automobila. Predstavio se, a isto tako i dežurni sudija, forenzičari Horhe i Felipe i patolog. *Gvardija sivil* ih je ukratko izvestila o nesreći.

„Rejndž rover je vozio od Hereza ka Sevilji u prvoj traci, po našoj proceni brzinom od sto četrdeset kilometara na sat. Kamion je išao iz Sevilje ka Herezu, najbližom trakom, kad mu je pukla guma. Izgubio je kontrolu i skrenuo u najbržu traku pa udario u središnju barijeru brzinom od oko sto deset kilometara na sat. Vozač je od siline udarca izleteo kroz vetrobran a teret koji se sastojao od čeličnih šipki, drvenih fosni i metalnih cevi preleteo je preko krova kabine i odleteo dalje, u najbržu traku iz suprotnog pravca. Vozač kamiona je preleteo preko središnje barijere, pa preko najbrže trake, da bi se zaustavio na bankini. Dve čelične šipke su se zabile u rejndž rover tridesetak metara od mesta gde je kamion udario u barijeru. Prva je prošla kroz vetrobran, probola vozača kroz grudi, potom i prednje sedište, a zatim i zadnje sedište i pod vozila, za nekoliko milimetara promašivši rezervoar s gorivom. Druga šipka je prošla kroz zadnji prozor i zarila se u prtljažnik. Izgleda da je ta šipka otvorila kofer otkrivajući novac. Vozač rejndž rovera je poginuo na mestu, pa je vozilo ostalo bez kontrole i mora da je udarilo o još nešto od prosutog tovara, što mu je dalo dovoljno dodatne snage da probije bankinu, prođe kroz borovo drveće i nestane sa strane, u polju.“

„Ako ga je ta čelična šipka pogodila brzinom od dvesta pedeset kilometara na sat“, reče patolog, „ne bi me čudilo da od njega ništa nije ostalo.“

„Ono što je ostalo ne pruža lep prizor“, odvrati pripadnik *Gvardije sivil*.

„Idem da pogledam“, kaza patolog, „pa možete početi sa sečenjem i izvaditi ga odande.“

Felipe i Horhe su završili uvodni pregled mesta nesreće i snimili fotografije. Pridružili su se Falkonu dok je patolog završavao svoj posao.

„A šta, koji moj, *mi* radimo ovde?“, upita Felipe zevajući kao pas. „Ovo nije ubistvo.“

„To je ruski mafijaš i pronašli su mnogo novca“, reče Falkon. „Svi dokazi koje prikupimo mogli bi biti korisni za neku buduću presudu. Otisci prstiju na novcu i koferu, mobilni telefon, imenik... Mora da je tu negde i laptop...“

„Na zadnjem sedištu je neka aktentašna, šipke je nisu ni takle“, reče jedan pripadnik *Gvardije sivil*. „A u prtljažniku je putni frižider. Ništa nismo otvarali.“

„Eto, zato nam u Sevilji treba Odeljenje za borbu protiv organizovanog kriminala“, reče Horhe.

„Zasad ovo mi vodimo. Poslaće nam nekog iz GREKO-a sa Kosta del Sola, i jednog obaveštajca iz Obaveštajnog centra za borbu protiv organizovanog kriminala“, odvrati Falkon. „Hajde da vidimo taj novac. Na putu ovamo zvao me je Elvira da kaže kako će poslati vozilo Državne bezbednosti.“

Pripadnik *Gvardije sivil* otvori prtljažnik. Odjednom se okupilo dosta ljudi.

„Hoder*“, omaknu se jednom panduru motociklisti.

Novac koji su mogli videti bio je u korišćenim novčanicama, u svežnjevima od sto i od pedeset evra. Neki su se paketi podeurali i otvorili od udarca čelične šipke, ali nije bilo razbacanog novca van vozila.

„Napravimo malo prostora oko“, reče Falkon. „Stavite rukavice. Novac možemo da diramo samo forenzičari i ja. Horhe, donesi nekoliko nepromoćivih kontejnera, po jedan za svaku veličinu novčanica.“

Izbrojali su pakete pod budnim pogledima lakomih očiju. Na dnu kofera bilo je i nekoliko slojeva paketa s novčanicama od po dvesta evra, a ispod toga još dva sloja od po petsto evra. Horhe je otišao po još dva kontejnera. Falkon je u sebi računao.

„Ne računajući prosuti novac, ovde imamo sedam miliona šest stotina i pedeset hiljada evra.“

* Šp.: *joder*, između ostalog ima i značenje psovke, u ovom slučaju izraz čuđenja, poput: Au, jebote! (Prim. prev.)

„Mora da su to pare od droge“, reče ovaj iz *Gvardije sivil*.

„Pre će biti od trafikinga i prostitucije“, odvrati Falkon i uze da zove *komisarija* Elviru.

Dok je on podnosio izveštaj, kombi Državne bezbednosti se zaustavio ispred poslednjeg nisana u redu. Dva tipa sa šlemovima izvadiše otpozadi metalni kovčeg. Falkon završi razgovor. Felipe je pakete s novcem zalepio trakom u crne kocke i obeležavao kontejnere belim nalepnicama. Četiri kocke su stavili u kovčeg i zaključali ga s dva ključa od kojih su jedan dali Falkonu pošto je potpisao da ga je primio.

I novac su odvezli. Svi su se opustili.

Falkon je podigao putni frižider, izvadio ga i otvorio. Šampanjac marke krug i kockice leda što se topi oko boca stoličnaje.

„Valjda osam miliona evra zaslužuju malu proslavu“, reče pripadnik *Gvardije sivil*. „S tim parama svi bismo mogli u penziju.“

Dok je jedan tim vatrogasaca dizalicom iz kola vadio čelične šipke, druga ekipa je kroz prozor isekla vazdušni jastuk i počela da obrađuje vrata oksigen-acetilenskim brenerom. Telo Vasilija Lukjanova izvadili su u komadima i položili u otvorenu vreću na nosilima. Ruke, ramena i glava bili su netaknuti, kao i noge, kukovi i donji deo trupa. Ostalo je isparilo. Lice mu je bilo u dubokim crvenim brazdama, posekotinama koje su nanele krhotine vetrobrana. Levo oko se rasprsnulo, nedostajao je deo kože na lobanji, a desno uvo visilo je kao komad hrskavice. Jezivo se osmehivao delimično rastrgnutim usnama i mestimično bezubim desnim. Krilo mu je bilo tamno od krvi, cipele sasvim nove, jedva malo izgrebanih đonova.

Jedan mladi vatrogasac povraćao je u oleandre pored puta. Medicinski tehničari uguraše Lukjanova u vreću i zatvoriše rajsferšlus.

„Nesrećnik“, reče Felipe pakujući kofer u torbu. „Imaš osam miliona u prtljažniku i onda te probode leteća čelična šipka.“

„Veća je verovatnoća da dobiješ na lutriji“, kaza Horhe gledajući bravu aktentašne s kombinacijom brojeva, i pokušavajući

da je otvori. Pošto nije uspeo, i nju je spakovao. „Trebalo je da kupi listić lutrije i ostane kod kuće.“

„Evo ga“, reče Felipe otvorivši odeljak za rukavice. „Glok od devet milimetara i dodatno punjenje za našeg ruskog druga.“

Prelistavao je dokumentaciju za automobil i polisu osiguranja, dok je Horhe pregledao priznanice za putarinu.

„Nešto da ga malo razgali“, kaza Horhe tresući plastičnom vrećicom s belim prahom koja je ispala iz priznanica.

„I nešto što je nekog drugog ojadilo“, na to će Felipe izvlačeći pendrek ispod sedišta. „Na njemu još ima slepljene kose i krvi.“

„Imao je GPS.“

„Ima li neko ključeve?“, upita Felipe preko ramena.

Saobraćajni policajac mu dade ključeve. Felipe uključi GPS.

„Išao je iz Estepone u Kalje Garlopu u istočnoj Sevilji.“

„Čime se polje sužava na nekoliko hiljada stanova“, reče Falkon.

„Bar ne stoji Gradska većnica, Plasa Nueva, Sevilja“, odvrati Horhe.

Svi su se nasmejali pa začutili kao da to i nije tako daleko od istine.

Za sat vremena su pregledali i ostatak kola. Prešli su drum noseći torbe s dokazima, utovarili ih pozadi u svoj kombi i odvezli se. Falkon je nadgledao utovar rejndž rovera na šleper.

Na obzorju se ukazala prva svetlost kad je pešice otišao do mesta na kom je kamion udario u barijeru, čiji se naelektrisani metal naduo. Kamion su odvukli i sad je bio uz bankinu, prednjim krajem podignut na šleper. Pozvao je Elviru da mu kaže kako je kombi Službe bezbednosti otišao i da se uveri da li je neko u policiji primio novac. Pre nego što ga pošalju u banku, forenzičari će još morati da rade na njemu.

„I šta još?“, upitao je Elvira.

„Zaključana aktovka, pištolj, okrvavljeni pendrek, šampanjac krug, votka i nekoliko grama kokaina“, odgovorio je Falkon. „Nasilna zver sa zabave bio je Vasilij Lukjanov.“

„Zver je prava reč“, kaza Elvira. „Prošlog juna je bio uhapšen pod sumnjom da je silovao šesnaestogodišnjakinju iz Malage.“

„I izvukao se?“

„Povučene su tužbe protiv njega i još jednog siledžije po imenu Nikita Sokolov, što je, kad vidiš fotografije devojke, pravo čudo“, reče Elvira. „Ali, onda smo zvali Malagu i izgleda da se devojka s roditeljima preselila u sasvim novu kuću s četiri spavaće sobe, u novom naselju pored Nerhe, a njezin otac je otvorio restoran u gradu... gde mu kćerka sada radi. U ovom novom svetu osećam se starim, Havijere.“

„Ima još dobro uhranjenih ljudi koji su gladni“, odvrati Falkon. „Trebalo je da vidite reakciju na onoliki novac u prtljaku Rusovih kola.“

„Sve si pokupio, je l' tako?“

„Otkud znam da nije nekoliko paketa nestalo dok nisam stigao?“

„Zvaću te kad ovamo stigne Visente Kortes pa ćemo održati sastanak u mojoj kancelariji“, reče Elvira. „Možda bi trebalo da odeš kući i malo odspavaš.“

Došli su po Alekseja malo pre zore i nisu mogli da ga probude. Jedan je morao da se vere preko zida pored male vile i da uđe kroz vrt. Provalio je bravu prozora, ušao i otvorio ulazna vrata svome prijatelju koji je izvadio pištolj stečkin APS, od kojeg se nije odvajao još otkad je napustio KGB početkom devedesetih.

Popeli su se na sprat. Bio je u spavaćoj sobi na podu, uviđen u krevetski čaršav i s praznom bocom viskija pored sebe, mrtav pijan. Nogama su ga udarali da ga probude. Došao je k sebi stenjući.

Stavili su ga pod tuš i odvrnuli hladnu vodu. Aleksej je rop-tao kao da ga i dalje šutiraju. Mišići su mu drhtali ispod tetovaža. Ostavili su ga pod mlazom vode nekoliko minuta, a onda ga izvukli. S onom dvojicom pored sebe, obrijao se pred ogledalom

i s vodom iz česme popio aspirin. Odveli su ga u spavaću sobu i gledali kako se oblači u najbolje odelo. Bivši kagebeovac je sedeo na krevetu i njihao stečkin APS između kolena.

Šišli su u prizemlje i izašli napolje na vrućinu. Sunce je upravo izgrejalo, more je bilo plavo, gotovo se ništa nije kretalo izuzev ptica. Ušli su u kola i povezli se uzbrdo.

Deset minuta kasnije bili su u klubu, sedeli su u kancelariji Vasilija Lukjanova, ali za stolom je bio Leonid Revnik i pušio cigaru H. Upman koronas junior. Imao je kratku prosedu kosu, ošišanu kao četka, duboke zaliske i široka ramena i grudi ispod veoma skupe bele košulje iz Džermin strita.

„Jesi li razgovarao s njim sinoć?“, upita Revnik.

„S Vasilijem? Jesam, na kraju sam ga ipak dobio telefonom“, reče Aleksej.

„Gde je bio?“

„Na putu za Sevilju. Ne znam gde.“

„Šta je rekao?“, upita Revnik.

„Da mu je Jurij Donstov ponudio nešto što mu vi ne biste ponudili ni za milion godina.“

„Tu je u pravu“, reče Revnik. „I šta još?“

Aleksej slegnu ramenima. Revnik podiže pogled. Pesnica pogodi Alekseja sa strane u glavu i obori ga sa stolice.

„Šta još?“, reče Revnik.

Podigli su Alekseja i stolicu nazad u uspravan položaj. Sa strane mu je već izašla čvoruga.

„Jebote, šta...?“, izusti Aleksej. „Imao je nesreću.“

To je privuklo Revnikovu pažnju.

„Ispričaj mi.“

„Razgovarali smo i on je iznenada rekao: 'Jebote, šta...?', a onda TRAS! I zvuk škripanja guma, udarac i mrtva tišina.“

Revnik udari po stolu.

„Zašto nam to, jebiga, sinoć nisi rekao?“

„Bio sam pijan. Onesvestio sam se.“

„Znaš šta to znači?“, kaza Revnik ne obraćajući se nikome posebno, upirući prst preko sobe. „Znači da je ono što je bilo ovde sad u rukama policije.“

Pogledali su u prazan sef.

„Vodi ga“, reče Revnik.

Odveli su ga nazad do kola i odvezli gore u brda. Borovina je oštro mirisala posle sveže noći. Poterali su ga u šumu i onaj kagebeovac je konačno mogao da upotrebi svoj stečkin APS.